

Υπόθεση Μιχαηλίδη: η κατάργηση της ισονομίας και η «κατάσταση εξαίρεσης»

Η απόρριψη (και) από το Συμβούλιο Εφετών Λαμίας στις 28/7 του αιτήματος αποφυλάκισης του κρατούμενου αναρχικού Γιάννη Μιχαηλίδη, μπορεί να αποτέλεσε μια «δυσάρεστη έκπληξη» (σύμφωνα με ανακοίνωση των δικηγόρων του). Αν αξιολογηθεί όμως υπό το πρίσμα τόσο των πολιτικών εξελίξεων όσο και αυτής της συγκυρίας άλλων δικαστικών αποφάσεων, μας οδηγεί σε συμπεράσματα ακόμη πιο δυσάρεστα και από την ίδια την απόφαση.

«Κατάσταση εξαίρεσης» για τους αντιπάλους του συστήματος...

Ο Γιάννης Μιχαηλίδης έχει καταδικαστεί για ληστείες και για μια απόδραση. Από τον Δεκέμβρη του 2021 έχει συμπληρώσει τον χρόνο φυλάκισης που απαιτείται για να αιτηθεί, σύμφωνα με τον νόμο, την υπό όρους αποφυλάκισή του. Το αίτημά του όμως απορρίπτεται, με αστεία -και «υπεράνω του νόμου»- επιχειρήματα, όπως τον χαρακτηρισμό της καλής διαγωγής του στη φυλακή σαν «προσχηματικής» ή ότι είναι επικίνδυνος τέλεσης νέων αδικημάτων καθώς «δεν έχει περάσει επαρκές χρονικό διάστημα για τον σωφρονισμό του»...

Παρά το πλατύ κύμα συμπάραστασης που αναπτύχθηκε και ενώ η υγεία του διέτρεχε σοβαρό κίνδυνο από την απεργία πείνας στην οποία κατέφυγε ο κρατούμενος αγωνιστής, η σωφρονιστική πολιτική εξάντλησε την αυστηρότητά της σε έναν 34χρονο νέο που έχει περάσει τη μισή ενήλικη ζωή του στη φυλακή (για να μην αναφερθούμε στην παραβίαση των δικαιωμάτων του στη διάρκεια της νοσηλείας του, αλλά και στα βασανιστήρια που είχε υποστεί κατά την σύλληψή του).

Αν και πάντα υπήρχαν περιπτώσεις εκδικητικής αντιμετώπισης του δικαστικού σώματος προς όσους εχθρεύονται το σύστημα (όπως η

παράνομη απόρριψη του αιτήματος αποφυλάκισης του Κουφοντίνα, η παράνομη κράτηση για 7 μήνες του «Ινδιάνου» της Ν. Σμύρνης, η αδιανόητη επανάληψη της δίκης των συλληφθέντων στα Σεπόλια ή η συνεχιζόμενη προφυλάκιση Καλαϊτζή), στην υπόθεση Μιχαηλίδη δεν έχουμε μόνο μια μεροληπτική απόφαση για κάποιον με βάση το ποιος είναι και ποινικοποιώντας την ιδεολογία του.

...και εξαιρέσεις για τα «παιδιά» του συστήματος

Η παράνομη συνέχιση της κράτησης του Μιχαηλίδη συντελείται την ίδια περίοδο που:

- Το ίδιο δικαστήριο αφήνει ελεύθερο (λόγω «πρότερου έντιμου βίου»!) τον δολοφόνο του Γρηγορόπουλου, ενώ έχει εκτίσει σχεδόν τα ίδια χρόνια φυλάκισης με τον Μιχαηλίδη.
- Ο αρχηγός των δολοφόνων της Χρυσής Αυγής εκτίει την ποινή του σε ιδιωτικό θεραπευτήριο, ενώ και τα άλλα καταδικασμένα μέλη αποφυλακίζονται το ένα μετά το άλλο.
- Ο μεσίτης που δολοφόνησε τον Ζακ Κωστόπουλο με ρατσιστικά κίνητρα αφήνεται ελεύθερος σε 2 μήνες (προφανώς, ο χρόνος των δύο μηνών ήταν επαρκής για τον σωφρονισμό του...)
- Τέλος -το πλέον εξοργιστικό- ο γνωστός παιδοβιαστής αφήνεται αμέσως ελεύθερος μετά την πρωτόδικη καταδίκη του σε 12ετή φυλάκιση (επειδή «είναι γνωστός» ...).

Θα έλεγε κανείς ότι η «ζυγαριά» της αστικής Δικαιοσύνης γέρνει τόσο πολύ προς όσους δουλεύουν για το σύστημα ή απλώς είναι φίλοι της εξουσίας, που πλέον είναι σε κατάφωρη αντίθεση με το λεγόμενο «κοινό περί δικαίου αίσθημα». Και από εκεί που το ιδεολόγημα αυτό ήταν ένα χρήσιμο εργαλείο της εκάστοτε κυβέρνησης για να «νομιμοποιεί» ρατσιστικά μέτρα ενάντια στους μετανάστες, απαγορεύσεις σε πορείες κ.ά., σήμερα γυρίζει μπούμερανγκ πάνω τους. Διαφαίνεται ένας κίνδυνος για το σύστημα: η απονομιμοποίηση, στα μάτια των εκμεταλλευομένων, της «ανεξάρτητης» Δικαιοσύνης – του πιο βασικού ίσως πυλώνα της αστικής εξουσίας. Γι' αυτό και προστρέχει η κ. ΠτΔ να

αναφωνήσει ότι «η Δικαιοσύνη δεν απονέμεται με βάση το κοινό περί δικαίου αίσθημα, αλλά σύμφωνα με το Σύνταγμα και τους νόμους». Παρότι λοιπόν η Δικαιοσύνη λειτουργεί στο πλαίσιο του Συντάγματος και οι αποφάσεις της εκτελούνται στο «όνομα του ελληνικού λαού», σήμερα στηλιτεύεται η απαίτηση για εναρμόνιση των αποφάσεών της με τη γνώμη του λαού στο όνομα του οποίου εκδίδονται οι αποφάσεις!

Η «Δικαιοσύνη» ως μηχανισμός επιλεκτικής και προληπτικής καταστολής

Όπως έχουμε επανειλημμένα σημειώσει, ο κυβερνητικός ρεβανσισμός έχει δημιουργήσει ένα νέο πλαίσιο που τείνει να μονιμοποιήσει μια «κατάσταση εξαίρεσης». Οι εκτεταμένες αλλαγές και «μεταρρυθμίσεις» που προωθήθηκαν στο πεδίο του δικαίου συνοδεύονται και από την δημιουργία ανάλογου σκηνικού στη Δικαιοσύνη, μέσω της χειραγώγησής της από την κυβέρνηση, με συνέπεια το τελευταίο διάστημα να βλέπουμε να ανατρέπεται το «κράτος δικαίου»: η ισονομία, ο σεβασμός στις ελευθερίες και τα δημοκρατικά δικαιώματα και η όποια κοινωνική δικαιοσύνη είχαν κατακτηθεί κατά τη Μεταπολίτευση.

Οι εξελίξεις στον χώρο της Δικαιοσύνης κάνουν φανερό (πιο πολύ από ποτέ μετά την Μεταπολίτευση) τον ρόλο της ως μηχανισμού επιλεκτικής καταστολής σε συνύφανση με τον ρόλο της υπεράσπισης της κυβερνητικής πολιτικής (όπως διαφαίνεται από τις αποφάσεις δικαστηρίων που κηρύσσουν όλες τις απεργίες παράνομες, «εγκρίνουν» κατάφωρα αντισυνταγματικές αποφάσεις ή νόμους) και προστασίας της κοινωνικοοικονομικής ελίτ.

Παράλληλα, έχουμε ένα κρεσέντο έντασης της εφαρμογής και του δεύτερου συστατικού του γνωστού προτάγματος «νόμος και τάξη». Η ταξική Δικαιοσύνη εφαρμόζεται την ίδια στιγμή που ξεδιπλώνεται μια νέα ένταση (μετά τα γεγονότα της Ν. Σμύρνης) του κυβερνητικού αυταρχισμού με απαγορεύσεις συγκεντρώσεων, ακραία αστυνομική βία, συλλήψεις συνδικαλιστών, χωρίς να υποτιμάται και η αναδυόμενη σήψη από τις αποκαλύψεις του

χαφιεδισμού. Είναι, όπως φαίνεται, τα θεσμικά αντίβαρα που έχει υπόψη της η ΠτΔ ως απαραίτητα για την «ισορροπία του πολιτεύματος»... Εκτός αν αναφέρεται στην ανάγκη επιβολής της τάξης από τους «νοικοκυραίους» σε συνεργασία με τα πραιτοριανά σώματα ασφαλείας, όπως στη Γαλλία με το ειδικό σώμα 30.000 ενόπλων (!) πολιτών με στολή που θα ενισχύουν την αστυνομία (για να αποκατασταθούν ίσως και οι άνεργοι της Χ.Α...).

Στο φόντο που περιγράφηκε, κρίνουμε ότι η «αδιαφορία» της κυβέρνησης στο ενδεχόμενο να υπάρξει νεκρός απεργός πείνας στην Ευρώπη, 41 χρόνια μετά από τον Μπόμπι Σαντς, δεν είναι ούτε στο πλαίσιο ενός σεναρίου έντασης για να συσπειρώσει τους «νοικοκυραίους» ούτε μια κορύφωση του ρεβανσισμού της ΝΔ· είναι η μεταπήδηση σε ένα επίπεδο ακόμη πιο πάνω στην κλίμακα ολοκληρωτισμού που στρατηγικά έχει επιλέξει να επιβάλει. Είναι το μοναδικό μίγμα πολιτικής που -διεθνώς- επιλέγεται για την αντιμετώπιση της καπιταλιστικής κρίσης. Η φτωχοποίηση του λαού με ταυτόχρονο πάρτι κερδοσκοπίας του κεφαλαίου, οι σφαγές των πολέμων και η καταστροφή του περιβάλλοντος δεν μπορούν να επιβάλλονται με διαρκή επίκληση «εκτάκτων αναγκών», απαιτεί να επιβληθεί σαν «κανονικότητα» το «κράτος εξαιρέσης».

Γνωρίζουν ότι η κοινωνική οργή που συσσωρεύεται δημιουργεί τεράστια «αποθεματικά ενέργειας» για την ταξική πάλη -πολύ μεγαλύτερα από τις ελλείψεις της «ενεργειακής κρίσης»- και η αμφισβήτηση του καθεστώτος στον δρόμο δείχνει να πλησιάζει... Η επιστράτευση του αυταρχισμού και της τρομοκρατίας με κάθε μέσο (με αβάντα και τον γκεμπελισμό μέσω των ΜΜΕ) είναι μονόδρομος για την κυβέρνηση, με μόνιμη επωδό την επίκληση στο «κράτος δικαίου». Από την άλλη, τα μόνα «θεσμικά αντίβαρα» που αποδέχεται η Αριστερά, είναι η πυροδότηση του κινήματος και η οργάνωση της πάλης των εργαζομένων με βάση το δικό της πρόταγμα: «νόμος είναι το δίκιο του εργάτη».

Κ.Μ.